

Europos Sąjungos
Taryba

Briuselis, 2017 m. sausio 20 d.
(OR. en)

Tarpinstitucinė byla:
2013/0157 (COD)

5162/1/17
REV 1 ADD 1 REV 1

CODEC 24
TRANS 8
MAR 7
FIN 10

PRANEŠIMAS DĖL „I/A“ PUNKTO

nuo:	Tarybos generalinio sekretoriato
kam:	Nuolatinų atstovų komitetui / Tarybai
Dalykas:	Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo nustatoma uosto paslaugų teikimo sistema ir bendros finansinio uostų skaidrumo taisyklės, projektas (pirmasis svarstymas) - Teisėkūros procedūra priimamo akto priėmimas (TA + P) = pareiškimai

Komisijos pareiškimas, kuriam pritaria Ispanija

Komisija mano, kad 45 konstatuojamoji dalis neturėtų būti įtraukta dėl toliau nurodytų priežasčių.

Pirma, konstatuojamoji dalis nėra susijusi su jokia reglamento dėstomąja dalimi, todėl neatitinka Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros principų. Tame susitarime Europos Parlamentas, Europos Sąjungos Taryba ir Europos Komisija patvirtino, kad įsipareigoja ir toliau visapusiškai laikytis Tarpinstitucinio susitarimo dėl bendrųjų Bendrijos teisės aktų rengimo kokybės gairių, kuriame nustatyta, kad konstatuojamųjų dalių tikslas yra glaustai išdėstyti pagrindines dėstomosios dalies nuostatas sąlygojančias priežastis, jų pažodžiui nekartojant ir neperfrazuojant. Konstatuojamosiose dalyse neturi būti norminių nuostatų arba politinių pamokymų.

Antra, Komisija primena, kad valstybės pagalba, kaip nustatyta SESV 107 straipsnio 1 dalyje, suvokiama kaip objektyvi, įtvirtinta Sutartyje, o ne Sąjungos teisės aktų leidėjo taikoma savo nuožiūra. Ją, nepakeistą, gali taikyti Komisija arba nacionaliniai teismai specifiniais atvejais, prižiūrint Sąjungos teismams.

Trečia, konstatuojamosios dalies formuluotė gali sukurti neaiškumą. Atsižvelgiant į Sutartyje pateikiamą valstybės pagalbos sąvoką, negali būti tvirtinama, kad visiems vartotojams lygiomis ir nediskriminacinėmis sąlygomis prieinamas visos prieigos ir gynybos infrastruktūros viešasis finansavimas visais atvejais nepatenka į valstybės pagalbos taisyklių taikymo sritį. Pavyzdžiui, remiantis Komisijos sprendimų priėmimo praktika, tam tikros prieigos infrastruktūros, esančios uosto teritorijoje, finansavimas gali būti laikomas valstybės pagalba.

Bendras Vokietijos, Lenkijos, Belgijos ir Prancūzijos pareiškimas

dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo nustatoma uosto paslaugų teikimo sistema ir finansinis uostų skaidrumas

Vokietija, Lenkija, Belgija ir Prancūzija remia tikslus, kurių siekiama reglamentu. Jos visų pirma palankiai vertina tai, kad reglamentu siekiama padidinti Europos uostų finansinį skaidrumą ir paskatinti jų tarptautinį konkurencingumą.

Vokietija, Lenkija, Belgija ir Prancūzija pritaria reglamentui laikydamosi prielaidos, kad teisėkūros procedūros metu pasiekti kompromisai ir susiję teisės aktų leidėjų priimti sprendimai nebus panaikinti kitais susijusiais teisės aktais, pavyzdžiui, atliekant Bendrojo bendrosios išimties reglamento (BBIR) peržiūrą.

Jungtinės Karalystės pareiškimas

Jungtinė Karalystė palankiai vertina tai, kad šiuo reglamentu sudaroma žymiai mažesnė našta, nei buvo siūloma iš pradžių. Vis dėlto, JK apgailestauja dėl šio reglamento (netgi iš dalies pakeisto) priėmimo ir jo nuostatas (išskyrus tas, kuriomis skatinamas viešojo finansavimo skaidrumas) laiko nereikalingomis ir didžia dalimi netinkamomis siekiant skatinti investicijas ir efektyvumą Europos, ypač JK, uostuose. Laikydama, kad reglamentas darytų neigiamą poveikį JK konkurencingumui ir efektyvią veiklą vykdančioms, JK balsuoja prieš jį.

Nereglamentuojamo, konkurencingo, daugiausia privatiems savininkams priklausančio ir didžia dalimi nesubsidijuojamo JK uostų sektoriaus patirtis per pastaruosius dešimtmečius įtikinamai rodo, kad nereglamentuojami uostai, veikiantys sąžiningos konkurencijos aplinkoje, gali investuoti ir investuos siekdami vystyti pagal dabartinius ir būsimus transporto reikalavimus.

Italijos pareiškimas

Priimant Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą, kuriuo nustatoma patekimo į uosto paslaugų rinką sistema ir finansinio uostų skaidrumo taisyklės, Italija, nors ir remia reglamentu siekiamus tikslus (visų pirma palankiai vertindama tai, kad reglamentu siekiama padidinti Europos uostų finansinį skaidrumą ir paskatinti jų tarptautinį konkurencingumą), norėtų pareikšti susirūpinimą dėl kito, šiuo metu dar aptariamo, galimo teisinio pagrindo, taikytino tam pačiam objektui (uostams) ir galinčio neatitikti ES uostų reglamento.

Todėl Italija pritaria reglamentui laikydamosi prielaidos, kad teisėkūros procedūros metu pasiektiems kompromisams ir susijusiems teisės aktų leidėjų priimtiems sprendimams nepakenks kiti susiję aktai ir iniciatyvos, konkrečiai – tie, kuriais užsiima Komisijos generaliniai direktoratai netaikant bendro sprendimo procedūros, pavyzdžiui, Bendrojo bendrosios išimties reglamento (BBIR) peržiūra arba uostų veikimo ir apmokestinimo tyrimas, jeigu jie anksčiau nebuvo pateikti atitinkamai patikrinti griežtai koordinuojant visų susijusių generalinių direktoratų veiksmus.

Italija visų pirma norėtų atkreipti dėmesį į Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Belgijos ir Lenkijos bendrojoje pozicijoje (žr. Komisijos narėms V. Bulc ir M. Vestager adresuotą laišką) paminėtus neišspręstus klausimus (pvz., uostų infrastruktūros apibrėžtis, dugno gilinimas, „vieno projekto“ sąvokos taikymas visoms investicijoms, įvykdytoms tame pačiame uoste per 3 metų laikotarpį). Iki šiol aiškiai pritarta tik valstybių narių prašymui pašalinti bet kokias nuorodas į koncesijų trukmę. Daugelis valstybių narių, antrą kartą konsultuojantis dėl BBIR ir darbo grupių struktūros peržiūros, akcentavo kitus su uostais susijusius klausimus, į kuriuos Europos Komisija, atrodo, tinkamai neatsižvelgė.

Atrodo, kad šio nepakankamo įvertinimo priežastis yra pernelyg platus vadinamojo „Leipzig-Halle“ sprendimo išplėtimas, dėl kurio į BBIR pirmą kartą numatoma įtraukti sektorines valstybės pagalbos taisykles, prieš tai jų deramai neišbandžius rengiant ir įgyvendinant konkrečias gaires, kaip buvo daroma visų kitų „švelniosios teisės“ priemonių (susijusių su MVI, regionine pagalba, aplinka ir energetika ir t. t.) atveju.

Todėl Italija ragina EK įsipareigoti toliau tobulinti savo tarpusavyje susijusių aktų, kuriais taikomos „švelniosios teisės“ priemonės, projektus, kad būtų užtikrintas jų nuoseklumas, atidžiai atsižvelgiant į valstybių narių nuomonę ir prieš užbaigiant priėmimo procedūrą dar kartą su jomis konsultuojantis, galbūt per dvišalius susitikimus.
